

Grundlag rummede noget rigtigt, men var betænkeligt ved uden videre at indføre denne Bestemmelse i Retsplejeloven.

Mindretallet kunde dog ikke medvirke til Gennemførelse af Lovforslaget, der efter Mindretallets Opfattelse tog Sigte paa under eet at løse to Opgaver, som i Virkeligheden ikke har noget med hinanden at gøre. Hvad *Klager over Dommere* angaar, ansaa man det for yderst tvivlsomt, om Oprettelsen af en særskilt Domstol til Paakendelse af saadanne Sager vilde være stemmende med Grundloven. »Faktisk synes Forslaget herigennem og gennem sin § 9 at give Dommerne ikke den grundlovsmæssigt tilsigtede stærkere Stilling, men en svagere Stilling end den almindelige Tjenestemand.« Man henviste ogsaa til, at Klager over Dommere i Praksis forekommer meget sjældent, og at alle de virkelig betydende Sager maatte antages at ville blive paaanket til Højesteret, hvorefter den paaberaabte særlige Garanti i Rettens Sammensætning kun vilde findes paa et Mellemstadium. »Det er fremdeles Retspræsidenterne, der har Myndigheden til at suspendere Dommere. Anke af disse, i Virkeligheden kriminelle, Sager skal ske i Civilprocessens Former. Alt dette viser, at Appelretten og dens Virken kun med Vanskelighed lader sig presse ind i det gældende System.« — Hvad *Genoptagelsessagerne* angaar, erkendte Mindretallet, at der foreligger et praktisk Spørgsmaal, som fortjener at tages op til Drøftelse, men der var efter Mindretallets Skøn ikke levnet tilstrækkelig Tid til en forsvarlig Drøftelse. Særlig beklagede Mindretallet, at man havde afslaaet at lade det staaende Retsplejendvalg faa Adgang til at udtale sig om de meget gennemgribende Ændringer til et Forslag, hvis Overensstemmelse med Grundloven var draget stærkt i Tvivl fra meget sagkyndig Side.

Mindretallet havde derfor helt afholdt sig fra at stille særlige Ændringsforslag og tilraadede at *stemme imod Loven*.

Retsforbundets Ordfører saa de af Partiet nærede Ønsker opfyldt gennem de stillede Ændringsforslag. Han betragtede Lovforslaget med disse Ændringer som et godt Forslag og anbefalede at stemme for det.

Ogsaa *Kommunisterne* ansaa de foreslaaede Ændringer for ubetingede Forbedringer og troede, at Appelretten herefter vilde være saa godt sammensat og med saa gode Arbejds-muligheder, som det overhovedet er tænkeligt at skaffe under de forhaandenværende Forhold.

Det frie Folkparti sluttede sig til Princippet om en Appelret for Genoptagelse af Straffesager og kunde ogsaa nok gaa med til den foreslaaede Sammensætning af denne. Men det var bestemt imod den Form, man vilde give Appelretten til Udøvelse af Disciplinærmyndighed over Dommere, idet